

Raottuvien silmäluomien välistä sumeana näkyvä tumma massa alkoi pikkuhiljaa terävöityä metsänpohjaksi varpukasveineen. Mies havahtui kokonaan ja katseli hämillään synkkiä puiden hahmoja. Missä minä olen ja miksi? Mies nousi seisomaan, mutta voimakas huimauksen tunne pakotti hänet ottamaan tukea puunrungosta. Oksetti ja terävä kipu vihloi päätä. Otsan tunnustelu paljasti ikävän kuhmun. Hän oli näköjään kaatunut ja lyönyt päänsä. Mies kaivoi kännykän taskustaan. Kello oli 01:25 lauantaina. Paitsi että kännykän mukaan oli sunnuntai. Mies tuijotti näyttöä epäuskoisena. Mihin lauantai jäi? Hänen viimeiset muistikuvansa olivat perjantailta puolenpäivän aikaan. Hän oli ilmeisesti lyönyt päänsä aika pahasti. Pimeä metsä alkoi yllättäen tuntua hyvin ahdistavalta. Ihan kuin olisi jokin uhka, jota piti pelätä mutta ei millään muistanut mitä se voisi olla. Jo muutenkin heikon olon teki entistä pahemmaksi kasvava hermostuneisuus jota epätietoisuus ruokki. Oksistossa kahahti. Tumma hahmo lennähti puusta toiseen. -Joku seuraa minua. Ehkä niitä on useita. Nyt ne kuiskivat keskenään, suunnittelevat jotain. Pakko päästä pois! Mies säntäsi juoksuun. Eteen ei nähnyt kovin pitkälle, eipä sillä että hänellä olisi muutenkaan ollut tietoa mihin mennä. Tuntui kuitenkin siltä että oli pakko paeta, ihan sama minne. Adrenaliini virtasi suonissa. Sydän hakkasi villisti. Kurkkua kuristi epämääräinen pelko siitä, että hetkenä minä hyvänsä joku tai jokin säntäisi hänen peräänsä. Mitään ei kuitenkaan tapahtunut. Mies saapui metsikön seasta aukealle. Korkean lyhtypylvään valo tuntui yllättävän kirkkaalta, jopa niin paljon että hänen oli suojattava silmiään. Valo kuitenkin loi turvallisuuden tunnetta jolloin säikähtänyt eläin hänessä pystyi väistymään antaen tilaa rationaaliselle ajattelulle. Mies huomasi olevansa mäen juurella. Hänen vasemmalla puolellaan mäen päällä kohosi jonkin suuren rakennelman tumma hahmo, jonka lyhtypylvään valo toi esiin yön synkkyyydestä. Hetken hämmentyneen tuijotuksen jälkeen mies tajusi näkemänsä ja oivallus toi mukanaan sellaisen huojennuksen tunteen että hän melkein nauroi ääneen. Kajaanin hyppymäen tunnistaminen toi mielenrauhan. Hän olikin loppujen lopuksi tutussa paikassa. Hänen aiempi pelkonsa tuntui nyt aivan älyttömältä. Miten voi aikuinen ihminen säikkyä olemattomia? Leveän aukion jälkeen alkoi ylöspäin viettävä latupolku joka johti ulos metsästä. Saavuttuaan Sudenpolulle mies jatkoi sen varrella olevalle vaaleanharmaalle kerrostalolle ja meni sisään ensimmäisestä ovesta. Hän oli onnellinen siitä, että asui ensimmäisessä kerroksessa sillä häntä oli alkanut väsyttää aivan käsittämättömästi. Oven hän sai auki hetken avainten kanssa räpellettyään, kiskoi sitten eteisessä kengät jalastaan ja lysähti olohuoneen sohvalle. Hän päätti että kävisi lääkärillä tutkituttamassa päänsä heti kun mahdollista. Se oli viimeinen ajatus jonka hän ehti ajatella ennen vaipumistaan tiedottomuuteen.

Heinäkuun loppupuolen päivä oli hyvin lämmin Leena Torvisen tarpoessa metsän halki leveää latupolkua Kajaanin Palokankaan tienoilla. Jo hyvin korkeasta iästään huolimatta hän kävi päivittäin reippaalla metsäkävelyllä uskollisen labradorinnoutajansa kanssa. Yllättäen koira kiinnostui suunnattomasti jostain ja lähti vetämään häntä pois polulta metsikön sekaan. Torvinen päätti antaa koiralle periksi tämän kerran. Ison kiven juurella oli kasa kuusen oksia joiden alta pilkotti jotain. Koira meni nuuskimaan kasaa ja penkoi oksia. Torvinen meni lähemmäs katsomaan ja oli vähällä oksentaa. Kalman haju tunkeutui sieraimiin. Kuoleman kalventamat nuoren naisen kasvot näkyivät oksien seasta. Torvinen ehti luulla sydämensä pettävän järkytyksestä. Kaikkein kauheinta oli ruumiin kaulan poikki kulkeva, punaisena kirkuva, rakkulainen palovamma joka oli alkanut tuottaa kellertävää visvaa. Mies havahtui siihen että ovikello soi. Hän kömpi vaivalloisesti pystyyn ja meni avaamaan. Ovella oli kaksi poliisimiestä. Hetken he molemmat tuijottivat häntä, vilkaisivat sitten toisiaan, jonka jälkeen toinen heistä sanoi, "Topias Kaita. Teidät on pidätetty epäiltynä puolisonne Saana Kaidan surmaamisesta" Oulun yliopistosairaalan leikkaussalissa oikeuslääkäri Heimo Raittinen suoritti juuri

ruumiinavausta Kajaanista lähetetylle surmatulle naiselle. Hän tutki auki leikkaamaansa kurkkua ja totesi henkitorven rusentuneen kasaan. Vaikutti siltä, että kaulaa oli painettu voimakkaasti jollain kiinteällä esineellä, joka näytti aiheuttaneen myös palovamman. Raittinen arvioi surmatyön tapahtuneen joskus yhden ja neljän välillä perjantain ja lauantain välisenä yönä. Rikostutkija Martti Kuisma istui Kajaanin poliisilaitoksen kuulusteluhuoneessa. Karkeatekoisen metallipöydän toisella puolella istui elävältä kuolleelta vaikuttava kolmekymppinen mies. Topias Kaita näytti siltä kuin ei olisi nukkunut viikkoon. "Tämä löytyi kerrostalon roskalaatikosta" Kuisma asetti pöydälle ison minigrip-pussin, jonka sisällä oli kiharrin. "Näyttääkö tutulta?" Kaita otti kihartimen käsi vapisten ja katsoi sitä lähempää. Sitten hän nyökkäsi vaisusti. Sekä oikean että kiharrinta pitelevän vasemman käden vapina näytti kiihtyvän. "Ainoat sormenjäljet laitteessa ovat sinun ja vaimosi. Rikostekninen laboratorio ilmoitti että metalliosasta otetusta näytteestä löytyi runsaasti ihosolujen jäänteitä. Kyseessä on siis mitä ilmeisimmin väline jolla Saana Kaita tapettiin" Kuisma veti henkeä ja jatkoi, "Oikeuslääkäarin mukaan Saana Kaita kuoli lauantaina pikkutunneilla. Silminnäkijöiden mukaan vaikutit päihtyneeltä poistuessasi baarista joskus puolikahden jälkeen. Menitkö sen jälkeen suoraan kotiin? Muistatko nauttineesi enempää alkoholia" "En muista. Minulla ei ole mitään muistikuvaa perjantain puolenpäivän ja sunnuntain aamuyön välisestä ajasta". Kaidan värisevä ääni kertoi tämän olevan romahduspisteessä. "Kuulemma sanoit aiemmin havahtuneesi Palokankaan metsikössä lähellä hyppymäkeä. Pitääkö paikkansa?". Kuisma sai vastaukseksi taas vaisun nyökkäyksen. Hän vaipui mietteisiinsä. Juttu vaikutti aika selvältä. Mitä luultavimmin tyypillinen tapaus jossa henkilökohtaisten ongelmien paino kärjistyi alkoholin ja puolison kanssa syttyneen riidan kautta. Kuisma tutkaili katseellaan Kaidan otsassa olevaa mustelmaa. Se ei näyttänyt hänestä erityisen pahalta, joskaan se ei välttämättä kertonut kaikkea tällin vakavuudesta ja alkoholi todennäköisesti tehosti pienemmänkin päävamman vaikutuksia. Kaita vaikutti luotettavalta sen suhteen ettei muistanut mitään. Topias Kaita istui sellissä yksinkertaisella laverisängyllä Sukevan vankilassa jonne Kainuun alueen tutkintavangit lähetettiin. Täällä hän viettäisi aikansa oikeudenkäyntiin asti. Hän ei voinut käsittää sitä, miten oli päätynyt näin helvetilliseen tilanteeseen. Kyyneleet valuivat tutuiksi tulleita reittejään alas hänen poskiaan. Hänellä oli ikävä vaimoan, eikä hän voinut hyväksyä tämän olevan poissa. Sanat joilla tämän väkivaltaisesta kuolemasta oli hänelle kerrottu, piinasivat häntä kuin riivaaja konsanaan. Ei hän olisi mitenkään voinut tehdä sitä, eihän? Kaikki oli vain pahaa unta tai jotain julmaa pilaa. Pian kaikki palaisi ennalleen. Tähän epätoivoiseen ajatukseen hän tarrautui pysyäkseen järjissään. Kaita yritti pitää itsensä kasassa, mutta kammottavat ajatukset yrittivät sitkeästi porautua läpi hänen mieltään suojaavasta muurista. Syyttävät äänet kuiskivat hänen päänsä sisällä. -Murhaaja. Hirviö. Äänet voimistuivat, suhisten kuin parvi vihaisia herhiläisiä. Kaita tajusi huutavansa suoraa huutoa sisällään vellovan tuskan takia. Äkillisenä välähdyksenä hänen mieleensä ilmaantui muisto jonka hän oli yrittänyt karistaa. Näky jossa oven takana välähti kirkas valo ja kuului hätääntyneitä huutoja, aiheutti kylmiä väreitä. Kaita pelkäsi tulevansa hulluksi, tai vielä pahempaa, että oli alkanut olla sitä jo jonkin aikaa sitten. Vankilapsykiatri tuli juttelemaan Topias Kaidan kanssa. Tämä oli ystävällisen oloinen, noin kolmekymppinen nainen jolla oli silmälasit. Kaita kertoi tälle peloistaan ja siitä että tunsii tulevansa hulluksi. Hän kertoi myös siitä miten oli herännyt metsästä ja kuinka oli kokenut hallusinaatioita. "Sanomasi perusteella, sekä siksi että pupillisi ovat poikkeuksellisen laajentuneet, olettaisinkin että olet käyttänyt huumeita. Oletko?", nainen kysyi. "En minä... En ainakaan muista käyttäneeni", Kaita mutisi. "Varmuuden vuoksi joudumme tekemään sinulle huumetestin", psykiatri sanoi. Topias Kaidalta otettiin verikoe ja virtsanäyte. Seuraavana päivänä vankilalääkäri tuli juttelemaan Kaidan

kanssa. "Näytteiden tulokset ovat valmistuneet. Verestäsi ja virtsastasi löytyi jäänteitä skopolamiinista ja muista tropaanialkaloideista. Tämä viittaa myrkyllisen koisokasvin kuten hullukaalin nauttimiseen." Kaita tuijotti lääkäriä ihmeissään. "En kyllä muista yhtään nauttineeni mitään sellaista", hän sopersi. "Muistinmenetys on tyypillinen oire, joka näihin aineisiin liittyy", lääkäri sanoi. Rikostutkija Martti Kuisman huoneeseen saapui nuori nainen. Tämä oli yksi silminnäkijöistä, jotka olivat nähneet Topias Kaidan baarissa. "En ole varma tästä mutta kerron sen kuitenkin. Luulen että näin kuinka tämän miehen lasiin laittoi eräs toinen mies jotain ainetta. Olin tosin silloin aika humalassa, joten epäilin näkeväni omiani " "Vai niin, tämäpä mielenkiintoista", Kuisma tuumasi. "Osaatko kuvailla miltä toinen mies näytti", hän jatkoi Nainen yritti kuvailla miehen kasvopiirteitä parhaansa mukaan. Jäätyään taas yksin huoneeseensa, Martti Kuisma uppoutui ajatuksiinsa. Oliko Topias Kaita sittenkin lavastettu? Ja jos oli, kuka näin tekisi? Kuisma päätti perehtyä Topias Kaidan tietoihin, jos sieltä löytyisi vastauksia. Kuisma haki arkistihuoneesta Topias Kuisman nimellä varustetun kansion ja ryhtyi tutkimaan. Hänelle selvisi että Topias Kaita oli kuulunut poliisin erikoisjoukkojen Karhu-ryhmään, mutta oli lopettanut kaksi vuotta sitten. Syykin selvisi. Kaita oli ollut mukana iskuryhmässä joka oli tehnyt iskun Itä-Helsingissä sijaitsevaan huvilaan joiden asukkaiden epäiltiin sekaantuneen rahanpesuun ja huumekauppaan. Iskussa Kaita oli käyttänyt flasbang-kranaattia joka oli vahingossa sytyttänyt sisällä olleen naisen vaatteet tuleen. Nainen oli ollut nimeltään Sonja Heinola. Talossa oli ollut myös naisen veli, Simo Heinola, jonka epäiltiin olevan paikallisen rikollisjengin johtaja. Simo Heinola oli yrittänyt auttaa siskoaan, mutta ei ollut kyennyt pelastamaan häntä. Siinä olisi yksi mahdollinen motiivi: kosto. Ainut ongelma tässä teoriassa vain oli se että Simo Heinola oli todettu merkittäväksi järjestäytyneen rikollisuuden toimijaksi ja oli istunut vankilassa kyseisestä iskusta lähtien. Koska sisarus-teoria ei tuottanut tulosta, Kuisma keskittyi mahdollisen puolison etsimiseen. Kuisma löysi lopulta tiedot Sonja Heinolan silloisesta aviomiehestä. Tämä oli nimeltään Edward Suokko. Kuisma kutsui luokseen uudelleen silminnäkijänä olleen nuoren naisen. Kun tämä saapui hän näytti tälle kuvaa Edward Suokosta ja Topias Kaidasta. "Oliko tämä se mies (Kuisma näytti Suokon kuvaa), joka kaatoi tämän miehen (Kuisma näytti Kaidan kuvaa) lasiin jotain?" Nainen nyökkäsi epävarmasti. Kuisma tutki Edward Suokkoa ja sai selville että tämä asui tällä hetkellä Kajaanissa, Kaidan tavoin. Poliisin iskuryhmä kävi pidättämässä Suokon epäiltynä murhasta ja lavastuksesta. Edward Suokko istui Kajaanin poliisilaitoksen kuulusteluhuoneessa ja häntä vastapäätä istui Martti Kuisma. Kuisma kuulusteli Suokkoa tämän olinpaikasta ja tekemisistä sinä vuorokautena kun Saana Kaita oli surmattu. Hetken aikaa Suokon pokerinaama piti, mutta sitten aivan yllättäen katkera viha huokui läpi hänestä. "Se saatanan runkkari ansaitsi tämän!", hän huusi Kävi ilmi että Suokko oli suunnitellut kosta jo kaksi vuotta ja hakkeri-ystävänsä avulla saanut selville poliisin tietokannoista Topias Kaidan nimen ja yhteyden flasbang-kranaatin aiheuttamaan tapaturmaan. Sitten hän oli seurannut tätä ja huumannut tämän hullukaalista tehdyllä uutteella sekä tappanut tämän vaimon kuristamalla hiuskihartimella ja lopuksi lavastanut tämän murhasta. Topias Kaita vapautettiin syyttömänä. Hän palasi asuntoonsa Kajaaniin. Siellä hän yritti totutella siihen karuun todellisuuteen että hänen vaimonsa oli poissa